

Газета Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради

Трибуна

Петропавлівської Борщагівки

№10(182)

1-9 травня 2013 року

Вітання сільського голови

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Від усього серця щиро вітаємо із найсвітлішим весняним святом – Великоднем! Величне свято Воскресіння Христового спонукає кожного із нас ще раз замислитися над вічними цінностями християнської моралі, дає нам добру нагоду наповнити свої серця любов'ю і добротою, зміцнює кожного з нас духовно.

З настанням Великодніх днів пробуджується не тільки земля, а й усі людські надії й сподівання на добру долю.

З нагоди великого свята Воскресіння Христового прийміть найкращі вітання і побажання Божого благословення, здоров'я і добробуту!

Сердечно бажаємо, щоб переможний дух надії, радості, всепрощення і надалі

супроводжували Вас і Вашу родину, давав сили, енергію, насагу для добрих і корисних справ на добробут і процвітання нашої рідної України та нашого рідного села.

Нехай радісні Великодні дні покладуть благодатні початки нових перемог і звершень на Вашому життєвому шляху. Нехай свято Воскресіння Христового наповнює Ваше життя світлом і радістю, додає насаги та енергії, а Ваше серце буде сповнене вірою у перемогу добра, як сповнені цим світлі миті Великодня! Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Олексій
КОДЕБСЬКИЙ
Петропавлівсько-
Борщагівський
сільський
голова

Соціальна сфера

ДРУГА ЧЕРГА ЖК "ЩАСЛИВИЙ": ПОЧАТОК ЗРОБЛЕНО!

Голова Києво-Святошинської РДА Володимир ПАК і голова районної ради Володимир ЛУЦЮК

РЕПОРТАЖ

Такого розмаху житлового будівництва Петропавлівська Борщагівка ще не знала! Зведення житлових комплексів, число яких непинно зростає, вражає усіх. Ніби в бігу навипередки вирости і продовжують будуватися житлові комплекси "Петропавлівський", "Львівський", "Празький квартал". І от тепер – "Щасливий". Про це – наш репортаж.

...Погожого, сонячного дня останнього четверга квітня на вулиці Леніна, навпроти колишнього приміщення сільської ради, зібралася чимало шанобливого люду: голова Києво-Святошинської райдержадміністрації Володимир Пак, голова районної ради Володимир Луцюк, Петропавлівсько-Борщагівський сільський голова Олексій Кодебський, заступник сільського голови з виконавчої роботи Олександр Оболонський, представник ТОВ "Житлоіндбуд", що здійснює забудову, В'ячеслав Лайшев, гендиректор забудови житлового комплексу – генеральний директор Євген Савочка. Окремо хочу назвати й ще одного дуже почесного гостя – найсильнішу людину планети заслуженого майстра спорту Василя Вірастюка. Його поява на урочистостях – не випадкова. Вже найближчим часом він стане мешканцем Петропавлівської Бор-

щагівки, придбавши житло саме в ЖК "Щасливий".

Утім про Василя Ярославовича ми розповімо далі. А зараз – про саму атмосферу, яка панувала на будівництві. Вона була посправжньому святкова: у всіх учасників заходу піднесений настрій, на обличчях – радісні усмішки, у поглядах – впевненість і рішучість одразу взятися за справу – будівництво другої черги житлового комплексу.

Тут хочу зауважити: обстановка на новобудові в цей момент аж ніяк не нагадувала кризову ситуацію в країні. Швидше навпаки – піднесення, ентузіазм й віра в свої сили, у величність намірів й необхідність розпочаті справи.

Утім, детальніше розповімо про забудовника. ТОВ «Нова Будова» – це інвестиційно-будівельна компанія, яка з 2005 року спеціалізується на сегменті житлової нерухомості. Основні житлові комплекси, побудовані «Новою Будовою» розташовані в затишних районах на межі Києва, куди легко добратися і де завжди спокійно і тихо. Саме це і є стратегічним напрямком компанії, яка працює для того, щоб у багатьох сімей з'явилася довгоочікувана можливість купити затишну і якісно побудовану квартиру в пішохідній близькості від шкіл, садків і торгових центрів столиці. При цьому кожен може заощадити близько 30 відсотків коштів, купуючи житло у саме тут, сприявши їм на витрати з облаштування сімейного вогнища. "Колись це була моя мрія, а тепер – це моя реальність!" – з радістю говорять мешканці, які вже проживають в будинках, зведених компанією. Грунтуючись на багаторічному досвіді, що є однією з основних потреб людини, будинок – це саме те місце, де можна відпочити від усього, і де, тікаючи від суєти і повсякденних турбот, ти можеш, нарешті, насолодитися тишею або спілкуванням з близькими людьми. Тому

Продовження на 3 стор.

З ДНЕМ ПЕРЕМОГИ, ШАНОВНІ ОДНОСЕЛЬЦІ!

Сьогодні в цей світлий і святий для всіх нас день звертаюся до Вас, шановні жителі сіл Петропавлівська Борщагівка і Чайки, дорогі ветерани, учасники бойових дій, трудівники тилу, солдатські вдови! Бо маю велике бажання від усієї душі привітати Вас, Ваших рідних та близьких із знаменним днем – Днем Перемоги у Великій Вітчизняній війні!

Цей вікопомний день уособлює героїзм, силу духу, ратну працю й вічну скорботу за мільйонами нерозквітлених українських долів, нездійснених мрій і задумів. Для нас, нащадків солдатів Великої Перемоги, найвищою життєвою істиною є вірність їх справі і громадянсь-

кому обов'язку, довічна синівська шана і повага. Наш земний уклін усім, хто виніс роки окупації та пекло концтаборів, хто піднімав з руїн і відроджував рідний край.

Ми всі – одна команда. Я знаю, односельчани завжди працювали на стабільність у своєму чудовому, рідному краю. У нас єдина мета – зробити все можливе для процвітання наших населених пунктів та України в цілому.

Шановні ветерани! Міцного здоров'я Вам, чудового настрою в цей святий і сумний для всіх нас день. Хай не болять Ваші рани, хай щастя і радість не переводяться у Ваших оселях. Пишаємося тим, що зробили для Перемоги наші земляки. З історії відомо, що майже кожна родина втратила на війні своїх синів і дочок, братів, чоловіків. Зараз не можу перерахувати усіх визволителів поіменно, але рідна земля завжди пам'ятатиме про великий подвиг українського воїна.

Зі святом Вас!

Олексій КОДЕБСЬКИЙ,
Петропавлівсько-Борщагівський
сільський голова

9 травня – День Перемоги

ВETERАНИ – НАША ЧЕСТЬ, ГОРДИСТЬ І СЛАВА

68 років минає відтоді, коли після майже 4-річних тяжких боїв здобуто перемогу над німецькими загарбниками, які віроломно напали на нашу країну. Мільйони полеглих на полях битв Великої Вітчизняної війни, на дорогах партизанської боротьби, у підпіллі, в тилу у ворога – такий сумний підсумок найкровавішої й найтрагічнішої в історії людства війни. Тому так по-людськи душевно і водночас з глибоким сумом ми відзначаємо Великий День Перемоги, який став для всіх нас символом сили людського духу, мужності й героїзму воїнів-переможців.

Серед них великою повагою в односельців користуються наші земляки Іван Капітонович Петришин, Марія Іванівна Костенко, Сергій Васильович Лопаткін, Павло Андрійович Олімбієвський, Воло-

димир Прокопович Риженко, Іван Дмитрович Тритиниченко, Григорій Федорович Шинкаренко, Іван Іларіонович Ткач, Іван Тихонович Юзік. Вони – наша честь, гордість і слава!

Продовження на 4 стор.

ТРИДЦЯТЬ ВЕСЕН ЗЛЕТІВ І ЗВИТЯГ

30-літній ювілей сільського голови Олексія Кодебського: квіти, вітання, подарунки...

Нині громада сіл Петропавлівська Борщагівка і Чайки урочисто відзначає неабияку подію: 30-річчя трудової діяльності на посаді сільського голови Олексія Кодебського. Ця велична дата є свідченням не тільки високої довіри односельців до свого лідера, а й великих успіхів у діяльності, в основі якої людяність, організованість, вміння працювати з людьми, сучасні підходи до вирішення будь-яких соціальних, економічних, культурних проблем і завдань.

Необхідно відзначити, що за три десятиліття, які минули з часу обрання Олексія Івановича сільським головою, Петропавлівська Борщагівка з неперспективного села виросла в сучасний населений пункт з широкою інфраструктурою з надання найрізноманітніших послуг: житлово-комунальних, медичних, побутових, торговельних тощо. І ці результати стали можливими завдяки умілому осмисленню усіх тактичних і стратегічних завдань, які сприяли досягненню високих результатів.

Враховуючи вищезазначене, в ювілейне свято до актові зали Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради з квітами, подарунками прибували люди. Як і належить, першим привітав лідера громади колектив апарату сільської ради. Були щирі слова радості, найкращі побажання і квіти, квіти, квіти...

Подробиці в наступному номері.

3 засідання виконкому сільської ради

ДЕМОКРАТІЯ З... КУЛАКАМИ

Засідання виконкому Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради, яке відбулося 26 квітня, не вкладалося в звичні рамки обговорення поточних справ. Адже на це негативно вплинули події, які вже близько півроку тримають в напрузі мешканців житлового комплексу "Брест-Литовський". Тут триває протистояння невеличкої агресивної групи власників квартир, що прагнуть нав'язати більшості законослухняних і порядних громадян свої підходи у функціонуванні ЖЕО "Екожитлосервіс". Причому не тільки не дають почуватися спокійно, а й нормально жити.

Власне, про це ми розповімо детальніше пізніше – в спеціальному матеріалі. А тут виокремлюємо питання в особливе тому, що подібних фактів ще не було у практиці роботи сільської ради. Окрім зазначеного до порядку денного засідання виконавчого комітету включено обговорення заходів по відзначенню 68 річниці Перемоги нашого народу у Великій Вітчизняній війні, про виконання бюджету Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради в I кварталі 2013 року, про проведені заходи радою опіки і піклування в нинішньому році, про погодження ТОВ "Транс Групп" на встановлення тарифів вартості проїзду на приміських автобусних маршрутах загального користування та інші.

Звичайно, як і належить, за важливістю постановки питання члени виконкому детально зупинилися на питанні 68 річниці Перемоги. Як зазначила на засіданні начальник відділу військово-облікового сектора Тетяна Антонюк, всі ветерани війни готуються до свята й візьмуть участь в урочистостях. Намічено, як і завжди, відповідні заходи: мітинг-реквієм біля Меморіалу Слави в центрі села, урочистий концерт в актовій залі школи, вручення подарунків та матеріальної допомоги воїнам-переможцям тощо.

Неабияку увагу в обговоренні питань порядку денного члени виконкому приділили зверненню керівництва ЖЕО "Екожитлосервіс" з приводу неадекватної поведінки групи осіб житлового комплексу "Брест-Литовський", хто майже півроку проводить деструктивні дії, які негативно впливають на функціонування житлово-комунальної служби комплексу. По суті, ця частина жителів дезорганізовує

роботу комунальників. Більше того, дехто, переступивши закон, застосував рукоприкладство, порушує порядок на території загального користування, ставлячи автівки, які не тільки перешкоджають під'їзду службових машин – сміттєвозів, швидкої допомоги, пожежної машини та ін.

До речі, наприкінці минулого року це питання обговорювалося на зборах ЖК "Брест-Литовський", які на прохання більшості мешканців пройшло в актовій залі Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради. Тоді тільки завдяки великому терпінню сільського голови Олексія Кодебського вдалося довести його до логічного завершення. Створена комісія вяснила всі деталі протистояння. Та купка бузотерів так і не вгамонилась... Тому, цілком логічно на засіданні виконкому було його підтримка позиції ЖЕО та більшості жителів комплексу.

Продовження в наступному номері.

ОЛЕКСІЙ КОДЕБСЬКИЙ: ЛІДЕР, ГОСПОДАР, ОСОБИСТІСТЬ

Слова, винесені в заголовок опитування членів громади Петропавлівської Борщагівки яскраво відображає думки людей, хто добре знає наполегливу працю нашого сільського голови у розбудові села, у перетворенні його в найкращий населений пункт України в соціально-економічному, культурному розвитку, а також благоустрою й правопорядку.

Надія Довбаш, жителька Петропавлівської Борщагівки:

– Олексія Кодебського знаю ще з дитинства. Коли працювала бібліотекарем, він частенько приходив – любив читати. Тепер бачу як любов до книги, знання йому пригодились у житті. Пізніше, коли я була обрана депутатом сільської ради, побачила в ньому справжні лідерські риси – організованість, хазяйновитість і людяність...

Іван Петришин, голова сільської організації ветеранів й інвалідів Великої Вітчизняної війни:

– Ми, ветерани, дуже вдячні Олексію Івановичу за ту допомогу, яку постійно отримуємо. Те, що він зробив для села, вважаю, не зумів досягти ніхто за всю нашу історію. У радянські часи за це він отримав би звання Героя Соціалістичної Праці. Причому – двічі. Тож хай це стане тепер.

Наталія Бірюк, жителька села, триразовий майстер спорту міжнародного класу з боксу:

– Кажуть професії "гарна людина" не існує. Та Олексій Іванович Кодебський є прикладом цього.

Нинішня весна ознаменувалася величною подією, коли ми бачимо всю здійснену роботу, яка робиться щоденно. Вітаючи нашого голову зі знаменною датою, бажаю Олексію Івановичу здоров'я, натхнення, наснаги та терпіння в.

Олексій Пішко, колишній вчитель фізкультури Петропавлівської школи:

– Дуже багато мене пов'язує з Олексієм Івановичем. Вважаю його великим другом. Я дуже щасливий, що був його вчителем. Особливо пам'ятними є наші туристичні походи, під час яких ми піднімалися на найвищу гору Криму – Ай-Петрі. Бажаю Олексію Івановичу міцного здоров'я, спортивного довголіття і на посаді сільського голови...

Любов Коваленко, секретар сільської ради:

– Олексій Іванович вміє ризикувати, працюватиме доти, поки є мета і він її не виконає. Він не розпиляється на багато проектів одночасно, робить одну справу до кінця, а потім розпочинає наступну. Це мудрий наставник, в якого завжди є чому повчитися. Таких би керівників побільше... Бажаю йому здоров'я і працювати ще не одне скликання.

Михайло Грищенко, редактор газети "Трибуна":

– Вже 10 років плідної співпраці поєднує мене з сільським головою Олексієм Кодебським. А знайомий з ним я вже чверть віку. І тоді я помітив в ньому, а тепер переконався багатократно не лише мудрість, далекоглядність, а й велику відповідальність за стан справ у громаді, прагнення зробити життя людей кращим, залишити після себе яскравий слід у житті. Тож бажаю йому тривалого й плідного довголіття, здоров'я й особистого щастя.

ДРУГА ЧЕРГА ЖК "ЩАСЛИВИЙ": ПОЧАТОК ЗРОБЛЕНО!

Початок на 1 стор.

основною стратегією компанії є створення високоякісного житла європейського класу, яке забезпечує комфортне середовище для життя сучасної людини.

Отже, урочистості з приводу початку будівництва другої черги ЖК "Щасливий". Ведучий заходу підкреслив:

- Стільки прекрасних осіб і давайте поаплодуємо один одному, що цей день настав. Ми присутні на радісній події – на урочистій церемонії відкриття другої черги будівництва ЖК "Щасливий" на вулиці Петропавлівській від компанії «Нова Будова». Ось на цьому місці через деякий час ми можемо побачити прекрасний будинок з прекрасною якістю, який заселять сотні нових сімей, які зможуть покращити свій затишок, знайти свій спокій. Знаєте, я думаю, що через деякий час я теж приїду на це місце і теж буду підшукувати собі квартиру туті, тому-що близько біля Києва, прекрасний район, тиша, недалеко озеро, стільки позитивних моментів. І через деякий час ми зберемося на відкритті цього будинку, будемо разом радіти, дарувати один одному ці посмішки. А сьогодні разом з нами нашу радість поділяють також глава адміністрації Києво-Святошинського району Пак Володимир Ігоревич. Голова ради Києво-Святошинського району Луцюк Володимир Володимирович, голова Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради Кодебський Олексій Іванович, заступник голови Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради Оболонський Олександр Іванович, генеральний директор компанії «Нова Будова» Євген Петрович Савочка, а також Лайшев В'ячеслав Петрович...

Слово надається голові адміністрації Києво-Святошинського району Пак Володимир Ігоревичу. Він, зокрема, підкреслив:

- Хочу щиро вас привітати з початком будівництва другої черги. Приємно, що на сьогоднішній день забудовник зводить будинки не тільки задля своєї вигоди, задля грошей, але включає також в програму соціального житла для населення здешевлення кредитів. І я дуже сподіваюсь, що найближчим часом ми будемо запрошені на відкриття першої черги комплексу, яка буде збудована скоро і нові сім'ї будуть заселятися в цей будинок. Вам я хочу побажати міцного здоров'я і щоб найближчим часом ми перерізали цю стрічку і запустили перших мешканців цих будинків...

До слова запрошується голова Києво-Святошинської районної ради Луцюк Володимир Володимирович.

- Шановні друзі! Вітаю вас на землі Петропавлівської Борщагівки! Я кожного дня їду повз цей будинок і тепер знаю мимомого я їду і що тут буде будуватися. Дуже приємно, що сьогодні, як Ігор Володимирович сказав, що є забудовники, які окрім вигоди ще й допомагають людям, бо тут частково буде житло соціального призначення. Крім того Петропавлівська Борщагівка отримує поповнення бюджету за рахунок відрахувань.

Перед присутніми виступив Петропав-

лівсько-Борщагівський сільський голова Олексій Кодебський.

- Я підтримую ті побажання, які сьогодні висказані керівництвом Києво-Святошинського району. Але хочу сказати й від себе, що з кожним роком з експлуатацією отаких будинків наше село покращується та наближається до рівня міста. Сьогодні присутні тут забудовники можуть знати, чого ми тут присутні. Ми не отримуємо тут квартири, але я хочу сказати, що з залученням інвестицій якраз надається і вам робота, отримується заробітна платня і є за що утримувати ваші сім'ї. Хочу сказати про те, що село наше з кожним роком все кращає і кращає і не дарма ми на всеукраїнському конкурсі на кращий розвиток населених пунктів вже на протязі трьох років займаємо перше місце. Може через деякий час проведемо референдум і буде це вже не село, а місто. Я хотів би сьогодні побажати нашим інвесторам, щоб не тільки скоріше б ввелися ці будинки в експлуатацію і ви мали якусь користь від коштів, які ви вклали, але я хотів би побажати вам, щоб ви проявляли і меценатство. Через те, що на сьогоднішній день є дуже багато сімей молодих, дітей, які позбавлені батьків чи сироти і якусь частину житла могли б виділити цій категорії громадян. А що стосується відрахувань, то ми б побажали, щоб інвестори були зареєстровані в нас і сплачували кошти до бюджету сільської ради. Я думаю, що це якраз і є задача сільської ради, щоб залучати підприємства, щоб вони були зареєстровані на території сільської ради, тоді не буде стояти питання, за що побудувати дороги, освітлення, стадіони, школи і тому подібне.

А як би ми не хотіли, тут буде велика кількість нових мешканців, в основному молоді, народжуватимуться діти, то отой майданчик на третій черзі, запланований під дитячий садок, щоб вона будувалася одночасно з першою, другою і третьою чергою. Щоб ввели в експлуатацію одночасно. Я вам бажаю такої Божої удачі у ваших запланованих планах, нашим забудовникам, щоб не

приключалось ніяких ЧП на будівництвах. Дай Боже щастя, благополуччя. І ми будемо тільки раді, якщо такі інвестори будуть з'являтися на Петропавлівській Борщагівці. І напередодні великих свят, Великодня я всім бажаю щастя, благополуччя, всього самого найкращого.

Слово надається генеральному директору компанії «Нова Будова» Савочці Євгенію Петровичу.

- Дякую вам, дякую всім, хто прийшов сьогодні на це місце. Дуже приємно сьогодні

що всі ці проекти, які зараз реалізуються на території Петропавлівської Борщагівки розпочинались саме для цього. Тому що на території нашого села знаходиться більшість бізнес-структур, чим у всьому районі. І те, що територіально ми вийшли вже далеко за межі не тільки Києво-Святошинського району, а в деяких частинах вже й України, свідчить про те, що перехід цей необхідний. І завдяки цьому, Олексій Іванович, як мудра людина свого часу поспілкувавшись з фахівцями, прийшов до рішення, що вже пора робить нам місто. Маючи комплексну забудову на території, це надасть додатково можливість розвивати весь населений пункт. Тому що будуть з'являтися крім житла нові додаткові робочі місця. В першу чергу будуть задіяні мешканці району, ті, хто ближче проживають до цих комплексів. І через це буде розвиток майбутнього міста вже планомірно і так, як потрібно відбуватися, ну краще, ніж в державі, я так вважаю. Хочеться привітати всіх, хто має до цього проекту відношення, тому що в такий короткий термін і з такою дуже важкою зимою, яка була в цьому році, вийти на зведення даху, ну це з розряду неможливого. Тому хочеться, щоб за цей період, який буде зараз весна-літо-осінь друга й третя черга виросли дуже швидко. Всім присутнім хочу побажати здоров'я в першу чергу тому, що, якщо не буде здоров'я, то не буде і бажання щось святкувати. Приємних вам травневих свят ну і з Великоднем вас. Щастя і удачі всім.

Перед присутніми виступив заслужений

ні зустрітись для того, що друга черга будівництва ЖК "Щасливий" починається. І ми раді дійсно, що можемо брати участь у різних програмах державних, можемо допомагати сім'ям, які не є на 100 % забезпечені. І ми з радістю зробимо це. Тож дякую Олексію Івановичу за Боже благословіння. І я вірю в те, що воно здатне дійсно нас утримувати на цій землі і робити ті речі, які ми сьогодні робимо. Ми можемо багато чого планувати, можемо багато чого задумувати, але саме з фундаменту і Божого благословіння – це моє чітке переконання. Сьогодні маємо чудовий привід для зустрічі, як вже було зазначено, ми робимо другий вагомий крок у будівництві ЖК "Щасливий" на Петропавлівській Борщагівці. Хочу запевнити, що будівництво здійснюється будівельниками високої кваліфікації, кожен будинок буде утеплений. Утеплення сьогодні має велику роль у житті громадян нашої держави. Ми до цього маємо окремі підходи. Кожен будинок спланований високої кваліфікації архітекторами. Також компанія «Нова Будова» гарантує зробити все можливе, щоб будівництво даного ЖК було завершено в строк і у відповідній якості. Дякую вам.

Перед присутніми виступив представник ТОВ "Житлоіндбуд" Лайшев В'ячеслав Петрович:

- По-перше, що я вважаю, що наступне відкриття черги будемо проводити під стягом перехідного періоду з села в місто, тому

майстер спорту України, володар титулу найсильнішої людини планети, український богатыр – Василь Вірастюк.

- Сьогодні я щасливий тим, що буде закладатися новий дім і я розпочну рити котлован. Щасливий не тільки я, а й представники Києво-Святошинського району, і щасливі представники селищної ради, я думаю, що щасливі й інвестори і забудовники, тому що сьогодні розпочинаємо другу чергу. Щасливі працівники, тому що забезпечені робочими місцями, і щасливий знову ж таки й , тому що від сьогоднішнього дня стаю повноцінним власником однієї з квартир під № 190. І від того виходить, що всі щасливі. І я вас вітаю з відкриттям будівництва другої черги. Дякую.

Після цих слів Василь Ярославович піднявся в кабінку екскаватора і, тричі заглибивши ківш в землю, прорив початок траншеї, на місці якої буде прокладено фундамент.

Отже, подія – значна і важлива – відбулася. Важлива тому, що, як розповів представник забудовника, після завершення будівництва буде введено близько тисячі квартир. А це означає, що кількість населення Петропавлівської Борщагівки збільшиться ще на кілька тисяч жителів. Тож і насправді це стане значним і важливим чинником переростання села в містечко. А це вже зовсім інша історія. В добрий час!

Михайло ГРИЩЕНКО

ВETERАНИ — НАША ЧЕСТЬ, ГОРДИСТЬ І СЛАВА

Початок на 1 стор.

Олімбієвський Павло Андрійович

Він народився в 1928 році на Одещині. Під час окупації 16-річного Павла було завантажено в ешелон для відправки до Німеччини. В дорозі йому вдалося вирватися й утекти. Видаючи себе за старшого, Павло ще до 18-річного віку пішов на фронт. Був поранений. За той бій молодого бійця нагородили медаллю «За відвагу».

Після взяття Праги П.Олімбієвського перевели на Далекий Схід. Тут він захищав Вітчизну у боях з японцями — проти Квантунської армії. За мужність і героїзм в боях в В Кореї і Китаї був нагороджений урядовими нагородами цих країн. Понад 40 років Павло Андрійович живе у Петропавлівській Борщагівці. Має 2 синів, онуків.

Шинкаренко Григорій Федорович

Народився 1918 року. Ще до війни Григорій Федорович навчався на стрілка в польовій школі. Мабуть, саме тому і був викликаний у 1943 році до польового військомату. Вижив у першому бою, але сам бій під Ковелем було програно. На його очах загинув товариш — Микола Кривобок, якому куля влучила в голову.

Потім був Перший Український фронт, на якому артилерія була так, що навіть небо було чорного кольору. Тоді побачив на власні очі легендарні танки «Йосип Сталін», які були виготовлені на наших заводах у 1944 році. Григорій Федорович дійшов до самого Берліна. Був на Одері, Віслі, бачив рейхстаг. У 1948 році демобілізувався. Був нагороджений медаллю «За відвагу», «За перемогу над Німеччиною». Також має орден «Вітчизняної війни» другого ступеня та орден «За мужність». Наказом МВС України в Київській області № 507 присвоєно спеціальне звання лейтенанта внутрішньої служби.

Ткач Іван Іларіонович

Коли Івану Іларіоновичу було 17 років, він полюблив, як і вся молодь відчувати танці в сільських клубах. Звіст-

ку про війну саме там і почув. Дівчата та хлопці, які збиралися погостити та розважитися, почули над головою сильний гул літаків. Зрозуміли й без слів, що це — війна. Сімнадцятирічного Івана Ткача записали до 108 дивізії. Запам'ятав найзапекліші бої під Коростенем, з якими втратами просуваються наші війська на

Житомир та Фастів. Наступ розпочинали танки Т-34. А танкістом Іван Іларіонович не був, бо йшов на війну простим піхотинцем. На плечі простих солдат лягла непосильна ноша, але кожен пам'ятав, що нам потрібна тільки перемога. Після війни працював на артилерійському складі на станції Хирівка два роки. Війну, за період якої має нагороди та яка принесла дуже багато лиха згадає неохоче, та мабуть його можна зрозуміти.

Тритиниченко Іван Дмитрович

Загубивши метрики, за якими можна було встановити дату народження, записали як 1927 року. Навчався у школі, а потім після восьмого класу викликали у

польовий військомат. Мати вже збрала хлопця на війну, але мабуть ще був не час. Відправили додому, так він ще ходив двічі до військомату і тільки в 1944 році відправили на фронт. Плавали багато де, розмінювали підводні міни. Декілька разів лежав у госпіталі, навіть хотіли комісувати, але навіть з паличкою після 6 років служби, Іван Дмитрович повернувся назад, на корабель. Після того, як у 1951 році демобілізувався, повернувся додому старшиною і зустрів свою долю — Войтенко Парасковію Кирилівну. Нажили синочка, мають п'ятеро онуків та таку ж кількість правнуків. Після війни пропрацював ще 20 років у МВС і вийшов на пенсію. Вже на пенсії, отримав підполковника. Має багато нагород та орденів.

Костенко Марія Іванівна

Вона народилася у 1923 році, в Одесі. За фахом Марія Іванівна була медсестрою, тому, коли 22 червня 1941 року по радіо оголосили про початок війни, одразу ж пішла до військомату записуватися в добровольці. Лікарня, де працювала Марія Іванівна, стала військовим шпиталем. Кожен день — стогін, кров, перев'язки, кілометри бинтів, смерть... Весь цей жах

побачила вісімнадцятилітня дівчина! І навіть тепер жінка не може збагнути, як вона — маленька, худенька, голодна — виносила з поля бою на собі дорослих чоловіків.

Багато горя побачила за роки війни Марія Іванівна. Тому, коли прийшла перемога, яку вона зустріла в Румунії, в містечку Гольц, радості не було меж!

До цього світлого дня не дожила бабуса, яка виховувала її після того, як померла мати. Тому вирішила залишитися у шпиталі — працювати й надалі. Так стала у 22 роки «румункою».

А свого майбутнього чоловіка Марія Іванівна зустріла саме в цьому шпиталі. Він пам'ятав дотик її рук, її ніжний голос. Коли Іван Дмитрович Костенко почув від товариша, що Маша лишилась у Румунії, поїхав до неї та хотів освідчитися. Та не вистачило сміливості, але усе розповів старшій медсестрі, яка потім і засватала Машу. І вже 10 березня 1947 року прямо у посольстві їх і розписали. Тож проживши у шлюбі 54 роки, нажили трьох діточок,

шістьох внуків та шістьох правнуків.

Подружжя має багато нагород.

Юзик Василь Тихонович

Народився і працював у м. Чорнобиль

у Пересувній механізованій колонії № 4 (ПМК № 4) з серпня 1985 року по 9 травня 1986 року каменярем. З 28 квітня 1986 року по 2 травня 1986 року знаходився в зоні Чорнобильської АЕС і виконував роботи по ліквідації аварії — погрузка піску в мішки на гелікоптери в с. Лельов (28, 29, 30 квітня 1986 року) і в м. Чорнобиль (1, 2 травня 1986 року). 5 травня 1986 року разом з організацією ПМК № 4 був евакуйований з м. Чорнобиль до смт. Бордянка.

Його призвали до лав Радянської Армії в 1944 році. Починав курсантом 39 танкового полку, потім потрапив до 75 учбового танкового батальйону, а далі був мінометний батальйон. Нехитрий скарб, який видавали нашим солдатам, а саме: лопатка, плита, скалка і дві міни — ось так захищали рідну землю наші нинішні ветерани. Був стрільком, механіком, водієм, снарядним. Іван Тихонович має багато нагород: орден Вітчизняної війни 1 ступеня, орден «За мужність», медалі «70 років Збройних Сил СРСР», «60 років Перемоги у Великій Вітчизняній війні», медаль Жукова, «65 років перемоги над Німеччиною».

ДОРОГИ ВІЙНИ ІВАНА ПЕТРИШИНА

Іван Капітонович з дружиною

Війна застала його на Донбасі. На той час йому було 18 років. З 1941 по 1942 рік була окупація. Потім, коли Радянська Армія визволила Україну — пішов на фронт. Спочатку був молодим бійцем в 1943 році, а потім стрільком, кулеметником. Було і поранення. Довго лежав у шпиталі, потім знову пішов на фронт.

— Фронтове життя дуже складне, розповідає Іван Капітонович, — хоча декотрі і кажуть, що не дуже. Зараз на нас дехто цинічно каже «недобитки», бо ми йдемо, шкутильгаємо з палицями, і кожну хвилину очікуючи смерті. Над головами кулі свистіли, вибухали снаряди. І дуже важко залишитися живим. Коли мене контузило, після контузії потрапив до артилерії, був зв'язківцем.

Був такий випадок: коли наш командир спостерігав за противником, я на той час був на сьомому НП, там лежала кучка сінця. Думаю: приляжу. Але щось мені не лежалося і я пішов кудись подалі. На моє місце прийшов другий хлопець і саме в цей час трапився арналіт. Хлопця рознесло в пух і прах.

Ще був такий випадок, коли німці прорвали лінію оборо-

ни і серед ночі ми почали бігти. Я добіг до невеликої річки, але на той час мене обігнала підвода з солдатами і почалася різня. А німці саме очікували зв'язкового, бо зв'язківці — це нерв армії. І спіймали другого хлопця, заткнули рота і повезли допитувати, як «язика». На його місці повинен був бути я. Це був 1943-1944 роки.

Ускладі фронту я визволяв Україну, Польщу, Німеччину, Чехословаччину. Багато довелося пережити: було таке, що холодно, окопи, все замерзло, а їжу приносили — і сніданок, і вечерю — вночі. І якщо вбили того солдата, який повинен принести їжу, то можеш бути голодним цілу добу, а то і дві.

Війни я нікому не побажаю. Краще сидіти на сухарях. Потім війна скінчилася, я був телеграфістом. Гармати наші йшли спереду, а ми, піхота, йшли позаду і займали позицію. Артилерія була попереду від нас на 20 км. Якраз німці почали драпати і тут ні з того, ні з сього — дощ. Тут наші артилеристи починають по нас стріляти. Вийшло, що нашим не передали, що ми там вже зайняли позицію. Як зв'язковий я зателефонував у дивізію, вона там вже почала передавати нашим, що вони по нас стріляють. А тут німці бачать, що по нас стріляють і пішли в контратаку і пустили на нас 5 танків. А наші гармати вже були розставлені, наші хлопці підбили всі танки. Тож нам, в тому числі і

мені вручили нагороди — ордени і медалі. Так ми не дійшли до Праги 20 км.

Потім нас направили на Японію, але поки телятним вагоном ми туди доїхали, то вже розбили там армію Японії і я вже зі Сходу повернувся додому. Я не звинувачую людей, що так вийшло, що така війна, але два вищих керівники держав не домовились, а 15-20 мільйонів людей померло. Але спасибі Богу, що я живий остався.

Спасибі і нашому сільському голові Олексію Кодебському, котрий наше село підіймає на ноги, саме передове село на Україні. Допомогає він інвалідам, вдовам, ветеранам. Але є такі, що на нього капають, бо дев'яносто дев'ятьом вгодив, а одному не вгодив. Тому так і буває. Бо просять в нього 5-10 тисяч на ремонт хати, а він може дати тільки 1 тисячу. Тож хоч якось. Тому ми від імені ветеранів просимо, щоб йому присвоїли звання Героя України, як найкращому сільському голові. Нехай буде здоровий і щасливий.

Михайло ГРИЩЕНКО

НАРОДЖЕНА ЗА КОЛЮЧИМ ДРОТОМ

долю, не можна пережити звичайній людині.

Вони зустрілися ще до війни. Дві обділені долі, щоб об'єднатися в одну. Батько, Георгій Парфйонов в 9 років залишився круглим сиротою. Єдина рідна людина, що була в нього - це дядько. Та йому було не до хлопця. Він віддав його у батраки в с.Білогородку до заможних людей. Саме там в труді та праці пройшло дитинство хлопця. По домовленості Григорій батракував до 18 років, а потім дядько забрав його на роботу підмайстром в пекарню, навчивши азам пекарства, що розташовувалася там, де нині є станція м. Житомирська.

Мати, Софія Колодяжна, народилася в м. Попельня Житомирської області. Окрім неї в родині було ще двоє дітей. Зовсім рано вони залишилися без мам. Далі було зовсім не солодке життя з мачухою та її дітьми. Щоб не годувати лишній рот, дівчину віддали прислужувати у єврейську родину, що проживала в центрі м. Києва. Після вісім-

надцятиріччя дівчина пішла на свій хліб. Оселившись на квартирі в Петропавлівській Борщагівці, вона зовсім випадково влаштувалася на роботу прибиральницею в ту саму пекарню, де працював Григорій. В 1941 році двоє молодих людей одружилися, щоб в горі і радості бути завжди поруч.

А потім була війна, що чорним крилом накрила кожную родину нашого села, посіявши горе та сльози в кожнісіньку хату. Через слабкий зір на війну батька не взяли, тому вониразом з матір'ю залишилися в окупованому фашистами селі. У 1942 році розпочався масовий вивіз людей до Німеччини. Староста, жалючі сільських людей, забирав в першу чергу квартирників. Знаючи це, родинаПарфйонових постійно переховувалася в лісі, ближче п'ятої просіки. Та від лиха не захищаєшся. Прийшовши на одну ніч додому, вони потрапили до забитого людьми автомобіля старости. Батько, схопивши

що було на столі їстівного, мати, замотавши в хустинку документи, поїхали у невідомість. Їх привезли на вокзал, де набивалися людьми товарняки так, що навіть присісти не було можливо. Під'їжджаючи до німецької границі, поїзд зупинився, а всіх людей вигнали на площу, оточену озброєними солдатами. Саме там розділяли полонених на чоловіків та жінок. Коли дійшла черга до батьків Майї Георгіївни, мати кинулася в ноги німецькому офіцерові, махаючи документом про їх шлюб та волаючи щодуху: « Не забирайте його, це мій чоловік». Страх втратити свого коханого надав цій жінці сили та зробив хороброю. Перекладач перевів: «Жінка». Офіцер махнув рукою: «Гут». Цього жеста було достатньо, щоб батько повернувся назад в колону. Далі, продезінфікувавши всіх у спеціальних банних приміщеннях та передягнувши в полосату форму, полонених пересадити в інший потяг, що привіз їх в трудовий табір на канатну фабрику. Довгі-предовгі бараки, тверді нари, бурякова похльобка та важкий 16-ти годинний робочий день - це те, чим жили полоненні. А з 1943 року ще й постійні бомбардування - наші наступали. Вже в таборі мати відчула, що під серцем у неї б'ється ще одне серденько. Здається,

зберегти вагітність та виносити дитину в таких умовах неможливо: постійне недоїдання, важка знесилююча праця, фабрична пилюка. Та вона виносила і травневого ранку родила маленьку дівчинку, яку німка, що робила також на фабриці, назвала Майєю.

Відразу після народження мати знову пішла працювати. І не знати чи вижило б немовля, якби не один збіг обставин. На фабриці працювала жінка також з Петропавлівки. Через важку працю у неї відмовили ноги і до роботи її вже ніхто не змушував. Батько перевів її до того ж бараку, де вони жили з матір'ю. І бабуся Саша виглядала дівча. Два з половиною роки дівчина прожила в таборі. Постійне бомбування не давало спокою. Після тривоги всі люди з фабрики одразу тікали в бомбосховище, а батько біг по своєю донечку до бараку, а потім разом з нею, часом вже під бомбами, ховався у бомбосховищі.

Очікувана перемога дійшла до табору трохи пізніше, ніж до мирних жителів. Ще три місяці табір був підпорядкований американцям. А вже після звільнення люди самотужки поверталися додому. Багато хто залишався в Німеччині, Угорщині, Польщі. Та родина Парфйонових довгих три місяці їхала додому. Їм пощастило влізти в потяг, що направлявся до України.Та залізніа дорога була повністю пошкоджена. Іноді по троє дів без їжі, без пиття, люди змушені були чекати, поки поладять колії. Важка дорога зовсім знесилила і так зморених працюю та голодом людей. Сили давало лише відчуття швидкої зустрічі з Батьківщиною. Та вона зустріла їх зовсім непривітно. На вокзалі на них чекали солдати з автоматами та процедура поділу на чоловіків та жінок. Як і по приїзді до Німеччини, родину знову врятував доленосний папірець, що засвідчував їх шлюб. Всіх інших чоловіків було відправлено до Сибіру. Потім була ще низка допитів, в кінці яких їм було наказано забути про те, що відбулося з ними. А Майї було видано новий документ, де місцем проживання зазначено с. Петропавлівська Борщагівка. По приїзді вони знову повернулися до нашого села, де поселилися в тієї ж жінки, що жили до війни. Забути про ті всі жахіття, які перенесли, вони звичайно не змогли, але розмов про це ніхто не заводив.

Чи вплинуло важке дитинство під постійним наглядом озброєних солдатів на долю цієї жінки? Важко сказати. Проте, що Майя народилася на чужині, вона дізналася випадково будучи ученицею, коли сварливий сусід обізвав маму «німкою». Деякий час важка образа за нерозуміння та вічний страх став постійним супутником дівчини.

Та йшли роки. Завдяки добрим людям, що траплялися на її життєвому шляху, та цілющій Петропавлівській землі рана загоювалася. Нині Майя Григоріївна - реалізована особистість, що дала життя та прекрасне виховання двом донькам. На її адресу можна почути багато приємних слів, як про добру, відкриту жінку, яка кожному віддасть частинку

Батько Георгій ПАРФЙОНОВ

Мати ювілярки Софія КОЛОДЯЖНА

свого серця, зігріє теплом своєї душі, яка незачерствіла від тієї жорстокості, поневірянь, нерозуміння, яку принесла в їх родину війна.

Ольга ЗАЙКА

Поздоровлення

“ДІМ КРАСИ” ВІТАЄ

Колектив Петропавлівсько-Борщагівської перукарні “Дім краси” вітає ветеранів Великої Вітчизняної війни с Днем Перемоги! Зичимо Вам, шановні воїни-визволителі, довгих років, життя міцного здоров'я, родинного щастя.

На честь свята ми виконуємо стрижку ветеранів і учасників війни 9 травня безкоштовно.

Адміністрація підприємства

ГРАНІ ВЕЛИКОДНЬОЇ РАДОСТІ

Т.М.Тимошук-Фіалковська створює писанку з ученицею

Як чудово, що Великдень завжди буває навесні. Адже навесні прокидається, оживає природа, прокидається земля, розпускається верба, а душу сповнює радісне очікування Великого свята – Великодня. Христового. Воскресіння відбулося дуже рано в неділю, третього дня після його смерті. Звідси існує в Церкві дуже давній звичай, який нагадує, що пасхальний піст закінчується в суботу вночі, і воскресні торжества починаються опівночі або на світанку. Великодні торжества розпочинаються

обходом довкола церкви під звуки дзвонів. Великдень багатий різноманітними народними звичаями. На Великодні свята, як і на Різдвяні, повинна зібратися вся родина, адже це — "Великий День". Великодній сніданок розпочинається молитвою. Після молитви батько родини бере свячене яйце і ділить його на стільки частин, скільки присутніх за столом (залишаючи окремо на тарілці і для померлих з родини), зі словами благословення роздає яєчко і промовляє:

— Щоб на ті свята нас Всевишній поблагословив щастям і добрим здоров'ям на довгі літа. Щоб Матір Божа всіх нас взяла під свій покров. Щоб ми змагалися зро-

стати духовно і виховували у такому ж дусі своїх дітей. Дай, Боже, ці свята щасливо відсвяткувати і других дочекати. "Христос воскрес!" — "Воистину воскрес!" — відповідають усі присутні за святковим столом.

Звичай на Великдень розпочинати святкування яйцем побутує в Україні з давніх-давен, адже яйце символізувало зародок нового життя. У християнстві яєчко є символом Христового Воскресіння, бо з нього народжується нове життя. Колись із писанками чинили магичні дії. Для забезпечення урожаю їх на весняного Юрія котили по зеленій пшениці і закопували у землю.

Л.З.Мазур вивчає з учнями Великодні традиції

Великоднього ранку молоді вмишались водою, в яку перед тим клали крашанки та срібні монети, що мали надавати сили й краси. Свячені писанки були оберегом житла від грому й вогню, а людей і тварин — від «лихого ока», їх використовували як ліки від деяких захворювань. Писанки служили об'єктом забави для дітей та молоді. З ними влаштовували ігри «навбитки», «навкатки» та ін. З випорожнених писанок, додаючи до них з кольорового паперу хвіст, крила та голівку з тіста, виготовляли так звані голуби. Їх, а також писанки, нанизані на шнурочок (здебільшого по три), підвішували поблизу ікон, прикрашаючи таким чином житло.

Оригінальний орнамент писанок, не тільки чарує своєю вишуканістю, мініатюрністю, гармонією кольориту, він несе прадавні символи світорозуміння і природи, єднає з традицією минулого. Українська писанка в світі є символом нашого народу. Уміння малювати

писанки передавалися з давніх-давен і дійшло до наших часів. Старше покоління передає ці уміння меншому поколінню й донині. На уроках трудового навчання учні перших класів Петропавлівської-Борщагівської школи виготовляли свої перші великодні яєчка, вникаючи у всі подробиці виготовлення писанок та з інтересом слухаючи історію Великоднього свята та історію писанки.

В очікуванні великого свята і самі найменші жителі нашого села - вихованці ДНЗ «Малютко». Тут більше тижня діє виставка Великодніх поробок, де красуються Великодні вишиванки, декоративні писанки, тематичні малюнки, аплікації та витинанки, виготовлені вихованцями та їх родинами.

Тож очікування великого свята – Христового Воскресіння є світлим, яскравим враженням, що освітлює душу великою радістю...

Ольга ЗАЙКА

Завідуюча дитсадка Р.Л.Горошко облаштовує великодню виставку дитячих поробок

До святкового столу

ТРАДИЦІЙНІ ВЕЛИКОДНІ СТРАВИ

Великодні страви - це освячені в церкві страви, які споживали під час великоднього родинного сніданку. Святити здебільшого страви, яких у період Посту не вживали у їжу: шинку, ковбасу, сир, масло, яйця тощо. Особливе значення мали яйця: зварені і очищені від шкаралупи, одноколірні крашанки та розписані писанки. Недарма в народі Великдень лагідно звали "червоним яєчком". Обов'язковими були і залишаються гіркі зела (наприклад хрін), який подають до великоднього столу на згадку про гіркість Христових страстей. Подекуди святять і заправлені хроном бурячки. Та головною окрасою свяченого, все ж таки є паска.

У великодньому кошику обов'язково повинні бути такі святкові елементи:

- **паска** — символ Воскресіння. Це священний (ангельський) хліб, що символізує також духовну поживу;
- **яйця** — основа всього, символ Всесвіту, духовної повноти, достатку, руху.
- **крашанки** - символізують цілісність;
- **масло та сир** — молочні продукти, що символізують зв'язок людей та Ісуса Христа. Як дитина дістає з молоком життя, силу та енергію, так і християни збагачуються від Ісуса священною енергією;
- **шинка та ковбаса** — символізують годоване теля, яке звелів зарізати батько після повернення додому блудного сина. Це символ прощення;
- **сіль** — символ тієї гіркоти, яку

має пізнати кожен християнин, очищаючись від гріхів. Посвячена на Великдень сіль є оберегом від злих очей. Вважається: якщо посипати свяченою сіллю поріг, то жодна лиха людина не зможе зайти до хати;

• **хрін** — символ сили та здоров'я. Він символізує міцне коріння, що дає віра у воскресіння;

• **свічка** - символізує світло та Божу благодать.

Кошик варто прикрасити миртою — вічнозеленою рослиною, що є символом безсмертя та вічного життя. У жодному разі не можна пхати до кошика горілку, бо це святотатство. Обов'язковий елемент — вишитий рушничок, який треба вишити власноруч. Бо кожна господиня, що вишиває рушничок, творить свій родині добру долю та довгі роки життя.

РЕЦЕПТИ ВЕЛИКОДНІХ СТРАВ

ПАСКА

Тісто: 1 кг борошна, 2 скл. молока, 10 жовтків, 100 г дріжджів, 200 г цукру, 200 г вершкового масла або маргарину, 100 г родзинок, 1/2 ч. ложки солі, цедра з 1/2 лимона.

Дріжджі розвести у теплом молоці з 1 ст. ложкою цукру і 3 ст. ложками борошна. Коли розчин стане бродити, влити у посуд з борошном, додати розтерті з цукром жовтки, посолити і замісити Місити до появи пухирців, тоді взяти розтоплений жир, знову добре перемісити, щоб тісто ввібрало в себе жир, додати промиті родзинки, вимісити, накрити і поставити, щоб підійшло. Коли тісто збільшиться в об'ємі вдвоє, частину його викласти у форму, дно якої застелене промашеним папером. Заповнивши форму на 1/3, поставити, щоб підійшло. Коли форма заповниться, змастити тісто яйцем і пекти в духовці при ті 90-200°C протягом 45 хв.

КОВБАСА

Напівжирну свинину і яловичину пропустити через м'ясорубку з рідкою решіткою, посолити, поперчити, додати часник, добре перемішати і витримати на холоді 3-4 год. Потім начинити кишкови оболонки, які також перед тим добре промити і почистити. Ковбаси підсмажують на смальці, потім запікають у духовці. Спеції додають на смак.

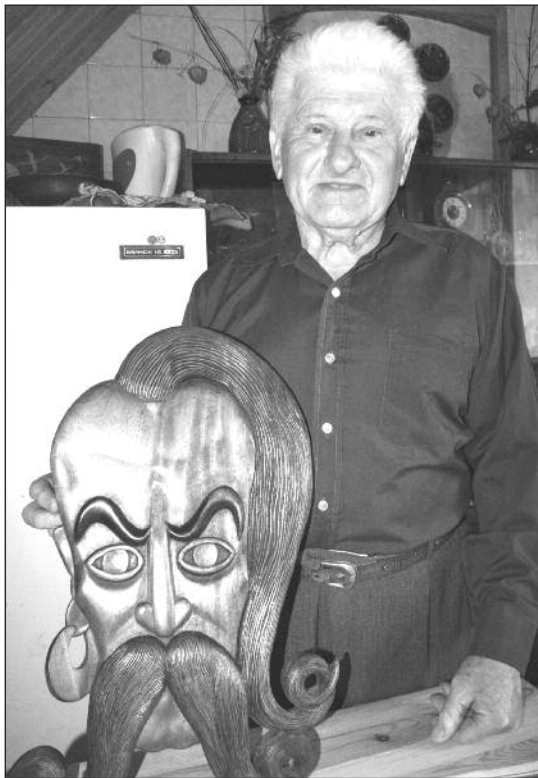
ГУСАК (КАЧКА) У ЯБЛУКАХ

потрібно: 1 гусак, 1-1,5 кг антоновських яблук (на 1 качку - 750 г), 2 столових ложки олії.

Очищену і промиту тушку птиці змастити сіллю і перцем всередині і зовні, нафарширувати яблуками, очищеними від серцевини і нарізаними часточками. Черевце зашити нитками. Покласти спинкою на сковороду або в гусятницю або деко, долити 2 склянки води і поставити в духовку смажитися. Час від часу поливати соком, що утворився. Смажити 1,5-2 години.

Потім видалити нитки, викласти на блюдо яблука, розрубати тушку і укласти шматки м'яса на яблука.

МАЙСТЕРНЯ ЛЕОНІДА МАРКОВИЧА

Різьба по дереву сягає глибини віків. Перші культові символи, стилізовані зображення звірів, небесних світил, що слугували свого роду талісманами, у них вірили та поклонялися. Результатами ручної роботи різьб'яр є ні з чим незрівнянні вироби, аналогів яким немає ні за стилем, ні за манерою виконання. Інколи різьб'ярські витвори досягають такої витонченості, що їх можна порівняти з мерживом. Саме такі роботи поталанило побачити мені в оселі нашого односельця Леоніда Марковича Гусака.

Чарівні квіти, сюжетні картини, образи козаків – роботи, які б стали гідною окрасою світових виставок та музеїв, для цього сивочолого чоловіка є частиною його життя. Кожна пелюстка квітки чи маленьку рису обличчя героя він пам'ятає на дотик.

Життєвий шлях Леоніда Марковича цікавий та насичений, що може лягти в написання книги, яка без сумніву могла б стати світовим бестселером. Він народився в родині заможних селян, на долю яких випало перенести жакіття розкуркулення, зіслання, ростріл дітей, голодування, війну. Незважаючи на всі ці жакіття, в невеликій хатині, що залишилася після розкуркулення у найзаможніших в с.Макарові хазяїв, завжди панува-

ла любов та взаємоповага. Та любов та віра батьків, що давали вони своїм дітям допомагали стати їм великими людьми.

З самого дитинства Леонід відчував тягу, щось майструвати. Особливо його захоплювала радіотехніка. Із залишених німцями уламків рацій, проводів закопаних в землі, він ще змалечку моделював радіоприймачі. Ця тяга до радіоелектроніки привела його до Ленінградського училища радіозв'язку. А далі повела воєнними дорогами військового зв'язку.

Вже в 80-х роках його життя було насичене закордонними відрядженнями. В перервах між екскурсіями на заводі електроніки він любувався краєвидами далеких країн. Саме там він вперше побачив такі вироби із дерева та ту цінність, яку надавали їм місцеві жителі. Якщо є бажання щось пізнати, всесвіт обов'язково пришло тобі вчителя – говорить китайська мудрість. Згодом, вже в Києві, випадково доля звела Леоніда Марковича з майстрами по дереву з західної України. Чарівність цього мистецтва заволоділа його серцем відразу, як він побачив, як слухняний інструмент у руках майстра, перетворював звичайнісінький шмат дерева у витвір мистецтва. Декілька уроків, і кожна вільна хвилинка заповнювалася цим заняттям. Пройдені роки лишали по собі картини з дерева та дерев'яні образи.

На сьогодні найбільшим бажанням майстра є передати своє уміння та знання молодому поколінню.

Створити такі картини може кожен – впевнений майстер, – дізнавшись декілька секретів майстерності, які я з задоволенням покажу. Відчуття роботи з деревом не можна передати словами. Вони наповнюють гармонією душу, зіцлюють нанесені життям рани.

Отакі-то майстри живуть у нашій Петропавлівці, продовжують до нині творити.

ВИХОВАТИ ЛЮДИНУ – ЇЇ ПРИЗНАЧЕННЯ

**Жити серед дітей – все одно,
що ходити в казковому саду,
де навколо тебе найтонші
пелюстки квітів з тремтячими
краплями роси,
і треба так іти і так доторкнутись
до квітів,
щоб не впала жодна крапля.**

В. Сухомлинський

Дитячий садочок «Малютко» – це маленька Країна Дитинства, що знаходиться по вул. Ярослава Мудрого в селі Петропавлівська Борщагівка. Відчинивши гостинно двері у 2008 р. цей казковий будинок лимонного кольору став справжнім царством, де панує радість, цікавість пізнання та дзвінкий дитячий сміх. Цієї весни він напрочуд гарний. Вже зазеленіли молоді деревця, нещодавно посаджені малятами, стрімко піднялися струнки туї, – ростуть наче змагаються з дітлахами навипередки: хто швидше дотягнеться до блакитного неба? Тут справжня чарівна країна добра і ласки, чудес і рожевих мрій. Саме тут починається Людина, її почуття, любов, співчуття і милосердя.

Саме виховати Людину, зберігаючи в ній до останньої краплі людяність вже на протязі 25 років своєї педагогічної діяльності, прагне вихователь Неля Анатоліївна Думитрович. Бо саме це є тією цінністю, якою варто наповнити душу дитини – вважає вихователь.

Неля Анатоліївна виховує діток в ДНЗ «Малютко» вже 10 років, відколи переїхала з родиною до нашого села. Вчитель початківця за освітою вона постійно займається навчально-виховною роботою з малюками, цінуючи кожен хвилину часу, проведеною дітьми подалі від комп'ютерів, планшетів, телевізорів, щоб наповнити її цікавістю до

залежить, який запас знань, умінь, навичок отримує дитина для підготовки до школи. Тому так ретельно готується до кожного заняття: урізноманітнює дидактичний матеріал, ігрові елементи, що розвивають пам'ять, увагу, логічне мислення, усне мовлення. Бо час перебування дитини в дошкільному навчальному закладі – найвідповідальніша пора

для формування і гармонійного розвитку особистості. А ще, кожна нею випущена група – це артистичні діти, які співають, танцюють, беруть активну участь в подальшому шкільному житті та приходять до садочка з виставами та виступами.

Вихованці Нелі Анатоліївни

малювання, казки, пізнання світу.

Маючи великий творчий потенціал Неля Анатоліївна багато уваги приділяє саме творчості, своїм прикладом показуючи дітям чим потрібно заповнювати себе. І коли пензлик в її руці малює казкові сюжети, створює декорації для театралізованих дійств, розмальовує стіни дитячого садочка, завжди поряд примощуються малята та з цікавістю спостерігають за появою чогось чарівного. А згодом, також починають малювати.

Велику увагу Неля Анатоліївна приділяє підготовці до школи, усвідомлюючи, що саме від неї

Кожному із них вона подарувала часточку своєї душі, від них залишивши собі на згадку низку кумедних ситуацій, чудернацьких висловів, які через роки пригадуються знову і знову.

Великим захопленням Нелі Анатоліївни є квіти. І як охоплює душу радість від краси щойно розпущеної квітки, чи сили тоненького стебельця, що підіймається із землі з крихітної насінини, так і щиро радіє вона, як через роки, проростають паростки знань та виховання, посіяних нею в маленькі душі її вихованців.

Сторінку підготувала Ольга ЗАЙКА

Вітання

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

**Виконком сільської ради
вітає Алісу Анатоліївну Ковальчук –
секретаря адміністративної комісії сіль-
ської ради**

За роком рік життя неспинно лине,
Дарує весен веселковий час.

У цю прекрасну ясну днину
Вітання щирі Ви прийміть від нас.
Хай доля шле добро і щастя,
Міцне здоров'я, море благ земних,
А щедрі дні, мов рушники квітчасті,
Нехай ще довго стеляться до ніг.

КОЛЕКТИВ ДНЗ "МАЛЯТКО" ПОЗДОРОВЛЯЄ З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

**Майню Іванівну Якимчук –
методиста дитячого садка, яка відзначила
свій сонячний ювілей.**

Хай здоров'я, радість і достаток,
Сиплються немов вишневий цвіт.
Хай малює доля з буднів свято,
І дарує Вам багато літ!
Хай цвіте не в'яне із роками доля,
Нехай літ щасливих птаха накує
Від землі Вам сили, від води здоров'я,
А добра від сонця хай Господь дає.

**Нелю Анатоліївну Думитрович –
вихователя дитячого садочка**

Дозвольте з ювілеєм привітати,
І побажати від душі
Багато щастя і добра багато.
Хай буде світлим кожен день в
житті,
Хай негаразди завжди обминають,
Хай буде легко Вам вперед йти,
І словом добрим Вас завжди вітають.
Бажаєм успіхів великих у роботі,
Й побільше творчих Вам натхнень. Нехай
минають завжди всі турботи,
І хай приносить радість кожний день.

**Аллу Леонідівну Ковальчук –
помічника вихователя**

Хай доля намітить Вам років багато,
Відпустить здоров'я, щастя й добра,
Хай повниться ласкою рідная хата,
Багато в ній буде людського тепла.
Хай несуть тільки радість з собою роки,
Хай збудуться бажання, мрії і думки,
Щоб радісний настрій у серці не гас,
А щедра доля усміхалась не раз.

**Тетяну Васиівну Попроцьку –
помічника вихователя**

Бажаємо добра і довголіття,
У кожній справі хай щастить.
Вік щедрим, як калинове суцвіття,
У злагоді і радості прожити.

Хай доля буде як волошка в житті,
Душа хай буде завжди
молода.
Від сонця — золота,
а від небес — блакиті
Хай обминають горе і
біда.

Об'ява

Оголошується зібрання випускників 1993 року 18.05.2013 на 18.00 біля Петропавлівсько-Борщагівської загальноосвітньої школи.

Вітання

Шановний Олексій Іванович!

Громада вул. Чкалова вітає Вас з тридцятирічним ювілеєм праці в селі Петропавлівська Борщагівка.

Щасливі ті, кого шанують люди,
За труд, за тепло душі,
Нехай здоров'я й сил прибуде,
Нехай до серця старість не спішить.

**О.А.Гладченко, І.Пінківський, А.Польовик,
В.Польовик, Н.Ковінченко, М.Бондаренко**

Футбол

ПЕРША ПЕРЕМОГА ВІЦЕ-ЧЕМПІОНА

Квітень закінчився і повним ходом йдуть травневі свята. Свята, що принесуть кожному з нас чимало радості та залишать безліч незабутніх спогадів. Та зараз мова йтиме дещо про інше, адже ми вирішили підбити підсумки після чергових матчів, що провели Петропавлівські футбольні команди протягом останніх двох тижнів.

Спочатку кілька слів про нашу першу команду "Чайка", що у рамках другого туру чемпіонату області поїхала в гості до "Бучі", де грала проти місцевої команди.

Матчі проти Бучі ніколи не давалися легко, адже це одна із найсильніших команд, що грають у вищій лізі Київської області. Цей матч не став цьому виключенням. "Чайка" показавши досить непогану гру, зазнала другої поразки поспіль.

Як і прогнозувалося, гра зібрала чимало глядачів. Аудиторія була майже півтисячною і, власне кажучи, ніхто з глядачів не пожалкував, що прийшов подивитися саме на цей матч. Адже гра була дійсно цікавою та динамічною. Обидві команди показали сильний футбол з безліччю хороших ударів та цікавих моментів. Однак господарі діяли дещо гостріше. Особливо небезпечними в атаці виглядали форварди Батальський та Петрук. Саме Батальський і відкрив рахунок у цьому матчі, забивши швидкий гол вже на другій хвилині матчу, після того як захисники "Чайки" прогавили його у своєму штрафному майданчику після кидання ауту.

Граючи на вістрі з Богдановим, а також технічним новачком з Бразилії Нівальдо під ним, "чайківцям" майже вдалося перехопити ініціативу по перерві. Але всі надії гостей "поховав" ще один гол Батальського, що завдяки своїй швидкості зміг відірватися від захисників, а вже потім реалізувати вихід сам на сам із голкіпером. На все це, "Чайка" відповіла лише одним голом під саму завісу матчу. З одинадцятиметрової позначки відзначився Бакуменко (2:1). Саме за такого рахунку матч і закінчився.

А останньої суботи, 27-го квітня, "СК Чайка" приймала гостей з Броварського району, команду з чудовим підбором гравців, кожен з яких володіє хорошими індивідуальними навичками, команду під назвою "Фаворит".

Щоправда старт у них вийшов таким же невдалим як і у "Чайки", та останні грали з фаворитами чемпіонату, тому поразки без проблем можна пояснити тим, що склад петропавлівців помітно оновився. Тим більше свій третій матч, на відміну від Броварської команди, "Чайка" таки перемогла. Тримавши всю гру під своїм контролем, їм таки вдалося привести все до логічного закінчення. Щоправда забитих м'ячів могло бути значно більше. Та матч закінчився з рахунком (1:0) і єдиним голом відзначився Трасковський, що забив на 47-й хвилині матчу. Сподіваємось ця перемога стане початком переможної серії, що не закінчиться хоча б до перерви у чемпіонаті.

Чайка-2 – у чвертьфіналі

Інша Петропавлівська команда "Чайка-2", що у 1/16 фіналу переграла гостей з Княжичів з рахунком 2:0, у 1/8 приймала команду "Факел" з Гостомеля.

Матч обіцяв бути цікавим, адже суперники були "важкими", а їх команда зіграна та мотивована.

Вже з перших хвилин матчу гра захопила глядачів своєю швидкістю. Гості заволоділи ініціативою та мали безліч хороших моментів. Чайківці зробили кілька неприємних обрізок в центрі поля, що ледь-ледь не привели до пропущеного голу. Та фортуна у цьому матчі була на їхньому боці. Але перший тайм все ж таки пройшов під повним домінуванням гостей.

У таймі другому гра повністю вирівнялася. Обидві команди мали чимало моментів, але тут вже гостріше виглядали господарі. І в середині тайму, перехопивши м'яч у центрі поля, Сергій Лазарчук "протягнув" його до штрафного майданчика, переграв захисника та пробив повз голкіпера, тим самим відкривши рахунок у матчі (1:0).

Після цього голу матч став помітно жорсткішим. Червону картку побачив один із "чайків-

ців" - Олег Безовчук, що змусило їх зробити певні зміни у складі та грати від оборони. Та це не завадило їм забити ще один м'яч. Під саму завісу матчу влучним пострілом відзначився ще один новачок команди - Володимир Молодченко (2:0). Тож "Чайка-2", хоч і зі значними втратами (адже червону картку окрім Олега отримав ще і Євген Солонина), але все ж таки виходить до чвертьфіналу. У чвертьфінальній стадії, до речі вони зустрінуться з командою з Софіївської Борщагівки. Тож побажаємо їм удачі.

Ігор ЧЕРНИШ

Об'ява

Загублений студентський квиток Кашуби В'ячеслава Сергійовича Національної академії внутрішніх справ (НАВС), виданий на термін з 1.09.2011 по 30.06.2014 року факультету "Правове забезпечення підприємницької діяльності та психології", вважати недійсним

З нагоди святкування Дня Перемоги 9 травня 2013 року в Петропавлівській Борщагівці будуть проведені урочистості в центрі села – біля Меморіалу Пам'яті. Початок о 10 годині.

Після урочистої частини відбудеться нагородження ветеранів Великої Вітчизняної війни, а також концерт учасників художньої самодіяльності.

Виконком сільської ради

ГАЗЕТУ НАБРАНО І ЗВЕРСТАНО НА КОМП'ЮТЕРНОМУ КОМПЛЕКСІ "МЕДІАСВІТ"

Трибуна Петропавлівської Борщагівки

Свідоцтво про державну реєстрацію Кі 909 від 27.10.2005. Тираж 3000 примірників. Редакція не завжди погоджується з авторами публікацій та залишає за собою право редагувати надіслані матеріали. За зміст реклами відповідальність несе рекламодавець. Редакція не листується з читачами, не веде дискусій на сторінках газети.

**Головний редактор Михайло ГРИЦЕНКО
Дизайн та верстка Павла ГРИЦЕНКА**

**Адреса редакції:
Київська область Києво-Святошинський район,
с.Петропавлівська-Борщагівка,
вул. Шкільна, 27а.
Телефони: 7-90-03, 406-57-43;
E-mail: mediadruk@mail.ru**